

Cố chấp yêu, cố chấp đau

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

“...Nếu anh ở bên cạnh em lúc này, em sẽ không ngần ngại chạy đến và ôm lấy anh. Cho thoả những nhớ thương, cho thoả những giận hờn và cả nỗi cô đơn lúc nào cũng chực chờ bủa vây em.

Nếu anh ở bên cạnh em lúc này, em sẽ đan tay mình vào tay anh. Cho những lạnh buốt kia thôi không kêu gào, cho những khắc khoải kia thôi không dẫn vật tâm trí em khi một mình đối diện với chính mình-đơn độc.

Nếu anh ở bên cạnh em lúc này, em sẽ không cho anh đi đâu nữa, không cho anh rời xa em thêm một lần nào nữa. Cho những vết thương được vỗ về ngủ yên, cho những đêm dài em không còn gọi tên anh trong hoang hoải.

Nhưng có phải, tất cả cũng chỉ có thể là những “nếu như”?”

...

An trở về cái xóm nhỏ yên bình của tuổi thơ cô sau những tháng năm rong ruổi với tuổi trẻ của mình. Nói cô trốn chạy cũng được, nói cô nhút nhát cũng được, có lẽ với An không thấy thì sẽ không đau, không đối mặt thì sẽ có thể đành lòng vứt bỏ mà bước tiếp. Người ta bảo An thật tội nghiệp khi đã dành cả tuổi trẻ của mình chỉ để yêu anh, chỉ để sống với những thương nhớ mông lung về anh, chỉ để mãi một đuổi theo anh trong khi một niềm tin nhỏ nhoi về tương lai sau này anh cũng chẳng thể cho cô, dù chỉ là một lời hứa đủ để cô an lòng. Cho đến một ngày, khi anh thực sự để cô một mình với nỗi trống trải của người ở lại, khi mảnh giấy trên tay cô chỉ vón vện đôi dòng rằng anh đã yêu cô rất nhiều, trái tim cô chết lặng, tại sao chỉ đến lúc mãi mãi không bao giờ có thể ở cạnh cô nữa, anh mới chịu nhìn nhận tình yêu cố chấp nơi anh. Và cứ thế cô chọn cách để cho những hoang hoải nhớ thương kia được ngủ yên, nhưng thật tâm An chẳng thể nào chối bỏ được, rằng dù có đi đến phương trời nào thì những đêm bó gối một mình, nước mắt cô vẫn sẽ rơi nhoe những trang nhật kí đôi mươi ngày trước. Là anh quá nhấn tâm hay tại cô quá kém cỏi? Là kí ức chưa chịu nằm lại hay tại cô vẫn mãi sống trong những

năm tháng nhạt màu? Là tại cô chưa bao giờ quên nhắc nhớ hay tại thời gian nhiệm màu kia chưa bao giờ là phương thuốc chữa lành mọi vết thương? Và dầu lí do có là gì đi chăng nữa, cô biết cho đến mãi sau này cô vẫn chẳng thể nào quên được anh...

...

Cái xóm nhỏ ven biển nơi cô sống lúc nào cũng êm đềm, gọi cho con người ta nỗi nhớ nhung nhẹ nhàng mà dai dẳng, không thôi cồn cào nỗi cô đơn của những kẻ chưa bao giờ hết thất tình như An. Nắng vàng cứ hừng hờ buông trên từng con sóng nhấp nhô ngoài bãi. Hoàng hôn nơi đây bao giờ cũng thân quen và đẹp ngỡ ngàng như thế. Buông đôi chân trần trên cát, An mặc cho gió biển nhẹ trôi qua quanh mình, mùi biển mặn mặn mang theo cái hơi hướng nồng nàn khó tả, nó làm An nhớ anh...

An nhớ những ngày cuối hạ, khi nắng không còn quá gắt gỏng, khi cô có thể vô tư không áo khoác, không nón đội đầu, an nhiên nằm tay anh trên suốt con đường về. An nhớ tiếng cười của anh mỗi chiều đuổi bắt cô trên cát, nhớ cả cái ôm siết. “Em sẽ không bao giờ thoát khỏi anh!” An nhớ cái cảm giác an toàn đến lạ trên lưng anh, mặc cho người ta có bảo anh và cô sẽ sớm như thế nào, cô vẫn sẽ ôm anh nồng nàn như vậy. An đưa tay khẽ vuốt nhẹ và cả những giọt nước mắt đã vội lưng tròng trên khoé mi cô. An đã nhớ anh rất nhiều. Đứng dậy, bước những bước vô định trên cát, đã từ rất lâu An không để đầu óc mình trống rỗng và đi về phía biển như thế này. An nhớ biển quay quắt, An biết nỗi nhớ biển của mình cũng dày xé cô chẳng khác nào nỗi nhớ dành cho anh. An đành lòng quay lưng đi, chỉ cần không nhìn thấy biển, chỉ cần không nhìn thấy bãi cát nối dài kia cô sẽ thôi không ngoái nhìn về những ngày cô còn anh bên cạnh.

Mặt trời đã đóng then cài cửa, cho màn đêm buông xuống, cho những con tàu vừa trở về sau những nhọc nhằn ngoài kia được lặng lẽ ngủ vùi, chờ ngày mai đến lại hoà cùng ánh biển. Những đứa trẻ con vẫn chạy nhảy cười đùa xôn xao khắp xóm. An vòng đôi cánh tay gầy guộc ôm lấy mình. Nếu là trước đây anh sẽ ôm trọn cô vào lòng, trùm cái áo khoác to sụ của anh lên đôi vai mỏng mảnh nơi cô. Anh sẽ không thôi mắng cô hay quên, rằng hay đau ốm mà chẳng biết tự lo cho mình.

“Nếu không còn anh, em sẽ như thế nào đây hả con bé cứng đầu này?”

“Thì bây giờ em có thể tự đi về mà không cần anh đón đưa, đã có thể tự ôm lấy mình, tự mình cho mình ấm áp. Em quen rồi với việc phải len lỏi một mình giữa chốn đông người mà không có ai nắm tay, không có ai đi cùng. Em quen rồi mỗi sáng sẽ chẳng ai nhắc em mang áo ấm vì hôm nay trời trở lạnh. Người ta chỉ thấy em mãi một chạy đuổi theo anh, chứ đâu biết rằng chính anh mới là người vất vả đuổi theo những trẻ con nơi em. Nhưng anh có biết không, bởi quá quen với sự có mặt của anh đằng sau em, nên khi không còn anh nữa, em chỉ mãi là con bé vụng về, kém cỏi. Anh là ai kia chứ? Là ai mà can dự quá nhiều vào cuộc sống của em? Là ai, mà em nhớ anh nhiều đến thế cơ chứ?”

An đưa tay lên ngực trái, nơi trái tim cô vẫn không thôi khắc khoải nhớ anh. Một ánh kim loại loé lên trong trẻo, chiếc nhẫn của anh-nó vẫn luôn ở đấy-an nhiên như tình yêu của cô, an nhiên như cái cách anh đến và bước ra khỏi cuộc sống của cô. Chỉ là An còn quá cố chấp, cô chẳng thể đành lòng buông bỏ mối tình dang dở không thôi khiến An ngủ vùi trong nhắc nhớ đêm về. “Em biết, có những nhớ thương sẽ chẳng bao giờ có thể phai!”

...

An đến công ty vào một ngày nắng đẹp, một buổi sáng cuối đông trong lành với gió bắc khô hanh, lành lạnh. An nhớ những sáng ngồi sau lưng anh chậm chậm trên đường, An sẽ len đôi bàn tay nhỏ nhắn của mình vào túi áo anh, và rồi anh sẽ không thôi càu nhàu vì nhắc mãi mà An bao giờ cũng sẽ quên đôi gang len ấp ủ tay cô khi trời trở lạnh. Cô nhoen cười vì những kí ức đã qua, cô biết sẽ chẳng bao giờ cô có thể quên được người con trai ấy. Thế nhưng hẳn là anh sẽ rất buồn nếu cô cứ mãi nhớ anh và sống trong hoang hoải như thế này. Ừ thì là vì anh nên em sẽ tự lo cho bản thân mình. Ừ thì cuối cùng cũng là “vì anh”!

Bước ra khỏi phòng nhân sự, An hít một hơi dài. An đã sẵn sàng cho một chặng đường mới không anh. Dù là đối mặt hay chạy trốn thì cũng sẽ có lúc ta đành lòng cho những kí ức kia nằm gọn ghẽ đâu đó trong cuộc sống của mình.

Hôm nay An sẽ đi gặp mặt khách hàng. Thật là một trải nghiệm thú vị khi nhân viên mới như cô có cơ hội được trao đổi với những người đã và đang thành đạt với ước mơ của mình. Bao năm qua, ước mơ của cô chỉ có anh. Và

khi không còn anh ở đây, cô biết cô vẫn luôn có những ước mơ quan trọng sau anh. Ngồi trong quán cà phê, nghe tiếng nhạc êm êm ngân lên trong căn phòng nhỏ ấm áp này, nhìn mưa rơi lất phất ngoài kia, An thầm nghĩ có vẻ hôm nay không tốt lắm cho một buổi gặp mặt. Nhưng tất cả đều chỉ vừa bắt đầu, và cô biết những cơn mưa luôn mang lại may mắn cho cô.

“...Phải có lúc yêu và lúc xa mới biết ta cần ai, yêu ai thật nhiều.

Bình yên đó anh hãy giữ. Nhưng nếu một ngày thấy cô đơn thì anh có, có quay về đây?

Đừng nhìn em với những ân cần lúc trước vì ngày mai hai ta sẽ xa rời nhau.

Khi trong lòng em đã quá đau, mình bên nhau nỗi đau quá dài...

Vậy thì chia tay, đôi ta mỗi người mỗi nơi...”

- Xin lỗi, tôi không đến quá muộn chứ?!?

An thôi không khuấy li cà phê đã sớm nổi bọt từ khi nào. Đưa mắt về phía người vừa tới, An trông anh ấy rất quen...

- À không sao, tôi cũng chỉ vừa mới tới. Anh...

An bỏ lửng câu hỏi khi khuôn mặt anh rõ ràng hiện ra ngay trước mắt cô, duy chỉ có đôi mắt là quá ư khác lạ. Màu đen giói che giấu những nghĩ suy của ánh mắt anh ngày ấy, giờ thay bằng sắc nâu trầm nồng ấm hơn rất nhiều.

- Xin lỗi, anh đây có phải là Phan Huy Vũ? Một cô gái đứng sau lưng cô lên tiếng. Anh gật đầu. Anh vẫn thế, vẫn lạnh lùng và chừng chặc như ngày nào. Huy Vũ tiến về phía chiếc ghế ngay sau cô.

Vị khách của cô cuối cùng cũng đến sau khi thoát khỏi cơn mưa cuối mùa bất chợt. Có vẻ thời tiết cũng đồng hành hơn xưa rất nhiều. Cố giữ vẻ bình thản, buổi thảo luận diễn ra suông sẻ như cái cách cô đã vạch ra cho nó trong những ngày qua. Suốt buổi chiều hôm đó, chỉ có những câu hỏi về anh vây lấy cô. Dù cố không quan tâm, dù đành lòng mặc anh-có là ai, có làm gì đi chăng nữa, thì cuối cùng cô vẫn phải đầu hàng trước những thắc mắc cô vẫn luôn mang theo bên mình. Tại sao anh chẳng bao giờ liên lạc với cô. Tại sao

anh lại biến mất không dấu vết như vậy? Và tại sao đến lúc này, khi cô đã sẵn sàng tâm thế quên đi anh, anh lại trở về an yên, hiện hữu trong cuộc sống của cô như lúc này? Anh đang ở đây, ở ngay đây, rất gần mà chẳng thể nào cô có thể chạy tới và tự do ôm anh như ngày xưa được.

Cuộc nói chuyện cô đã kết thúc từ lâu, và cô gái ngồi đối diện với anh cũng đã ra về từ bao giờ. Chỉ còn hai kẻ khó hiểu vẫn ngồi lại một mình-quay lưng về phía nhau nhưng là dựa vào nhau. Cô chẳng biết nói gì với anh, nói đúng hơn là có quá nhiều điều muốn nói, muốn hỏi nên mới không biết phải bắt đầu từ đâu cho thật tự nhiên. Là anh đã rời xa cô, là anh đã chọn một con đường không có cô, anh chối bỏ tình yêu này thì có gì cô phải vứt đi cái tôi của mình để mở lời với anh trước? Cô nhớ anh, cô thật sự rất nhớ anh, nhưng nỗi nhớ thương ấy làm sao xóa được những đắng đót, những đớn đau mà cô phải trải qua trong suốt gần ấy thời gian.

“But I’m here for you,

I still care for you,

I swear for you,

I never meant to hurt you.

How can I ever really make it up to you?

Please don’t tell me it’s too late...

I wish I could say I’m sorry and make it all go away...

How can I let you know how I feel for you?

Without messing up all the word’s,

It’s too late to say I’m sorry.

Would it take back yesterday?”

Cuối cùng An đứng dậy, cô chắc rằng nếu anh không níu tay cô trong khoảnh khắc này thì mãi mãi tình yêu của cô sẽ ngủ yên, cho dù có là không cam

tâm, không đành lòng đi chẳng nữa.

1s, 2s, 3s... An vẫn chưa rời khỏi chỗ ngồi của mình. Cô cười chua chát, vì lẽ gì cô phải nán lại trong giờ phút này, vì lẽ gì mà chút tự vệ cuối cùng cô cũng buông bỏ trước anh ta chỉ để lẳng lặng mang về cái tư vị đắng ngắt nơi cuống họng và cả những giọt nước mắt nóng hổi chẳng thể kìm được trên gương mặt cô lúc này. Cứ tưởng rằng mình đã có thể quên được anh, cứ huyễn hoặc rằng quá khứ kia đã thôi không còn đau âm ỉ nữa, ấy vậy mà khi anh trở về, chỉ cần anh đứng trước mặt cô, dẫu không một lời nào được thốt ra anh vẫn cứ mặc nhiên làm cô đau như vậy.

- An à, em đừng đi!

Khi cô vừa định bước đi và thôi ngoái nhìn về phía anh nữa, Huy Vũ đã nắm lấy tay cô và kéo cô về phía mình. Cái khoảnh khắc ấy làm cô ngỡ như trái tim mình đã hẫng đi một nhịp, không biết là nhói đau hay là vỡ oà, chỉ biết rằng bây giờ cô đang đối mặt với anh, cô đang lọt thỏm trong vòng tay anh.

- Anh thực sự... không đáng!

Cô giằng mạnh đôi tay anh, mặc cho cái cảm giác ấm áp trong vòng tay anh đã xoa dịu bằng hết những mong chờ, những khắc khoải nơi cô. Cô biết cô còn trẻ con lắm, anh đã phải săn sóc cô nhiều lắm. Yêu một người như cô là anh đẹp đi hết thấy những nghĩ suy đã từng về một người con gái anh sẽ yêu. Yêu cô anh đã phải cố gắng thật nhiều. Thế nhưng cô cũng đã vì anh mà trưởng thành hơn rất nhiều, thế thì tại sao anh vẫn để cô lại một mình giữa những chông chênh của tình yêu đầu. Anh chưa từng nói yêu cô, nhưng hơn ai hết cô hiểu rõ những nhịp chuệch choạc của trái tim anh khi gần bên cô. Là anh đã quá nhẫn tâm. Buông bỏ sao đành, cam tâm sao đành?

Nước mắt An lại rơi lần nữa, rơi vô thức và buốt đau cũng trong vô thức. Mà thôi, có bao giờ cô che giấu được mình trước anh đâu, thế nên dẫu nước mắt này có gốc gác rơi vì anh thì cũng đã sao? An bước đi ngay khi anh vừa kịp nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe ấy.

- An! Đừng đi! Anh đã đi tìm em!

An ngỡ ngàng giống như cô vừa nghe một lời nói dối đắng lòng nào đó. Anh

nói anh đã đi tìm cô suốt thời gian qua hay sao? Anh quay lại nhìn anh, nhưng gương mặt cô chẳng biểu thị một cảm xúc nào cụ thể cả.

- Anh đã nghĩ anh sẽ không còn nhìn thấy em được nữa, thế nên anh mới chọn cách để lại em một mình. Anh biết rồi sẽ có lúc em quên được kẻ vô tâm là anh, sẽ có lúc em yêu một người nào đó. Cho đến một ngày anh cứ ngỡ mình sẽ mãi mãi rời khỏi thế gian này, đã có một phép màu đến với anh. Đôi mắt màu nâu này rất khác lạ có phải không?

- Và anh định sẽ trở về gặp em, nhưng rất tiếc em đã nhút nhát chạy trốn riêng mình. Và bây giờ cũng thật khó tin rằng anh đang ở đây?...

...

Tôi không biết câu chuyện này rồi sẽ đi về đâu, dù họ có quay trở về hay lại sẽ bước song song cùng nhau cho đến khi những vết thương kia kịp phai màu thì tôi tin rằng đâu đó trong thế giới này vẫn có những tình yêu cố chấp như vậy.

Cố chấp yêu, cố chấp đau.

Cố chấp với nhớ quên, quên nhớ.

Cố chấp giữ riêng mình những đặng đót dầu cho sẽ yêu ai về sau thì vẫn mãi không thể quên những bão dông mà người đã cùng ta kinh qua trong cuộc đời này.

Yêu anh là em đã cố chấp với những vấp ngã, tổn thương, với những vô tâm không tưởng.

Yêu em là anh cố chấp nắm lấy tay một người con gái-người anh chưa từng nghĩ sẽ cho phép cô ấy ở bên mình-làm anh phải đắn đo rất nhiều giữa biết bao những nhọc nhằn ngoài kia.

Yêu một người nào đó là cả một sự cố chấp. Và dẫu rằng có mang tiếng cứng đầu hay ngốc dại đi chăng nữa, ta vẫn sẽ cố chấp nắm lấy tình yêu ấy dẫu tháng năm có quay trở lại.

Thế nên không quan trọng rằng ai là người có lỗi trong cuộc tình này, không

quan trọng là anh đã buông tay hay là em muốn vứt bỏ, tất cả những hờn ghen, giận dữ, tất cả những ấm áp một lần trải qua vẫn sẽ đọng lại-dù chẳng thể nguyên vẹn, cũng chẳng phải là sẽ bất biến, không đổi thay-mà chỉ vì hai chữ “đã từng” nên vẫn sẽ cứ an yên hằn sâu trong tim anh, tim em như một dấu vết chẳng thể xoá mờ.

“Em biết có những nỗi nhớ chẳng thể phai pha...

Anh biết có những tháng năm chẳng thể nhạt nhòa...

Anh là ai? Em là ai?

Giữa những chông chênh từng trải?

Dẫu chỉ một lần là quan trọng,

Thì mãi mãi vẫn cứ là một phần cố chấp trong nhau...”

Tiểu Tinh Tử